

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: Mgr. L. V.
bytem X
adresa pro doručování: X

proti

žalovanému: Krajský úřad Jihomoravského kraje
sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 4. 2021, č. j. JMK 60411/2021, sp. zn. S-JMK 47419/2019/OD/VW,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce napadl u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) svou žalobou rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 4. 2021, č. j. JMK 60411/2021, sp. zn. S-JMK 47419/2019/OD/VW (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Židlochovice, odboru dopravy (dále též „prvostupňový orgán“ nebo „správní orgán I. stupně“), ze dne 26. 2. 2019, č. j. 220926/2018-7, č. př. 2018/536028 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí o přestupku“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále též „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že jako provozovatel vozidla RZ: X v rozporu s ust. § 10 zákona o silničním provozu zákona nezajistil, aby při užití daného vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemní komunikaci stanovená tímto zákonem. Automatickým technickým prostředkem používaným bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích bylo zjištěno, že dne 28. 9. 2018 v 14:53 hod. v obci Těšany č. p. X, blíže neustanovený řidič výše uvedeného vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h, když v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, jel rychlostí 57 km/h (po započítání možné odchylky měření ± 3 km/h), čímž porušil ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, což vykazuje znaky přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 téhož zákona.
3. Za spáchání uvedeného přestupku byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
4. Krajský soud považuje za vhodné upozornit na skutečnost, že prvostupňové a napadené rozhodnutí již bylo v minulosti předmětem soudního přezkumu, a to prostřednictvím rozsudku zdejšího soudu ze dne 19. 2. 2021, č. j. 33 A 36/2019-38 (dále též „zrušující rozsudek“), kterým bylo napadené rozhodnutí pro vadu nepřezkoumatelnosti zrušeno a současně bylo rozhodnuto o tom, že věc se žalovanému vrací k dalšímu řízení. V rámci vymezení právního názoru krajský soud žalovaného zavázal, aby se napříště řádně zabýval všemi odvolacími námitkami, které byly proti prvostupňovému rozhodnutí uplatněny.

II. Napadené rozhodnutí

5. V rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve zrekapituloval obsah správního spisu a předcházející průběh řízení. V této souvislosti doplnil, že odvolání žalobce bylo původně zamítnuto rozhodnutím ze dne 23. 4. 2019, č. j. JMK 58928/2019 (dále jen „původní rozhodnutí žalovaného“), které však bylo výše uvedeným rozsudkem krajského soudu zrušeno. Žalovaný si proto po vrácení věci vyžádal od prvostupňového orgánu kompletní údaje o podpisovém certifikátu prvostupňového rozhodnutí, se kterým se měl žalobce ve vazbě na výzvu a stanovenou lhůtu možnost vyjádřit, čehož nevyužil.
6. Ve vztahu k odvolacím námitkám pak žalovaný uvedl, že podle vyjádření prvostupňového orgánu mělo rozhodnutí o přestupku všechny zákonné náležitosti, resp. bylo opatřeno podpisem oprávněné úřední osoby a doložkou „vlastní rukou“, což

nebylo žalobcem důvodně zpochybněno, resp. doloženo stejnopisem rozhodnutí, který mu byl do datové schránky doručován. Stejně tak se žalobce nevyjádřil k dodatečně opatřeným podkladům obsahujícím údaje o podpisovém certifikátu, kterým bylo prvostupňové rozhodnutí opatřeno.

7. Pokud se jedná o namítané neprokázání proškolení policisty, resp. skutečnosti, že je držitelem příslušného osvědčení, žalovaný odkázal na obsah oznámení přestupku. Současně s odkazem na ustálenou judikaturu doplnil, že tato skutečnost není pro účely rozhodování o přestupku relevantní, protože předmětem řízení není posuzování odborné způsobilosti policisty, ale o přestupku provozovatele vozidla.
8. Žalovaný dále považoval za hypotetické a nepodložené tvrzení žalobce ohledně způsobu pořízení záznamu přestupku, které je originálním výstupem z rychloměru. Určení vlastnictví měřicího zařízení poté nemá podle žalovaného vliv na jeho funkci, pročez není podstatné, že nebylo v řízení prokazováno. Správnost provedeného měření rychlosti spolehlivě vyplývá z ověřovacího listu a záznamu přestupku obsahujícího výstupní fotodokumentaci, na které je vozidlo žalobce zachyceno způsobem, který v tom směru nevzbuzuje důvodné pochybnosti.
9. Ve zbývajících částech odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný zabýval zákonnými podmínkami pro uplatnění sekundární odpovědnosti provozovatele vozidla, včetně odůvodnění výše pokuty, která byla žalobci za spáchání daného přestupku uložena na samotné spodní hranici zákonem stanovené sazby.

III. Žaloba

10. Žalobce předně namítal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť žalovaný se dostatečně nevypořádal se všemi odvolacími námitkami, přestože ze stejného důvodu bylo krajským soudem zrušeno jeho předcházející rozhodnutí ve věci. V tomto ohledu nelze podle žalobce aprobovat postup žalovaného spočívá v tom, že pouze odkáže na oznámení přestupku a správnost postupu správního orgánu I. stupně. Ačkoliv se pak žalovaný nově vypořádal s namítanou absencí zákonných náležitostí prvostupňového rozhodnutí, přičemž současně odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu stran odborné způsobilosti policisty k provádění měření rychlosti vozidel, zbývajících námitkami žalobce se opět vůbec nezabýval a odůvodnění napadeného rozhodnutí zásadně nemodifikoval.
11. K tomu žalobce doplnil, že doplnění spisového materiálu nic nemění na tom, že mu bylo doručeno rozhodnutí bez otisku úředního razítka a bez jakéhokoliv podpisu. V řízení navíc nebylo nijak prokázáno, že v oznámení přestupku uvedená osoba se skutečně příslušníkem Městské policie Židlochovice, popř. že to byla právě ona, které předmětný rychloměr nastavila. Na tom nemůže nic změnit odkaz na osvědčení, které nebylo součástí spisové dokumentace.
12. Ve vazbě na zjišťování skutkového stavu věci poté žalobce rovněž namítal, že nebyl vyjma odkazu na obsah policejní dokumentace prokázán způsob pořízení záznamu o přestupku, včetně toho, kdy, kde a kým byl rychloměr opravdu nastaven. Stejně tak nebylo spolehlivě prokázáno, zda je Městská policie Židlochovice skutečně vlastníkem měřicího zařízení, které bylo v tomto případě použito. Uvedenou skutečnost nelze

podle žalobce vypořádat tvrzením, že vlastnictví rychloměru nemá na jeho funkčnost žádný vliv. Žalovaný navíc v odůvodnění napadeného rozhodnutí znovu mylně uvádí, že žalobce měl sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla, který již zemřel, což se nestalo.

13. Závěrem žaloby poté žalobce namítal, že postup prvostupňového orgánu byl vůči jeho osobě šikanózní, když jeho opakované žádosti o zaslání kopie dokumentů ve správním spise nevyhověl. Naopak žalobci zaslal do datové schránky pouze spisový přehled, resp. seznam dokumentů založených ve spisu. V rámci nahlížení do spisu dne 20. 2. 2019 navíc správní orgán I. stupně v rozporu s procesními právy žalobce podmínil porřízení a vydání kopie listin úhradou nepřiměřeně vysokého poplatku. Ani s těmito námitkami se však žalovaný nijak nevypořádal.
14. Z těchto důvodů žalobce navrhl, aby krajský soud napadené a prvostupňové rozhodnutí zrušil, uložil žalovanému povinnost k náhradě nákladů soudního řízení a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

15. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí. Podle jeho názoru bylo napadené rozhodnutí vydáno v souladu se zákonem. Ve vztahu k žalobním námitkám pak žalovaný uvedl, že všechny rozhodné skutečnosti byly ve správním řízení řádně prokázány, což žalobce důvodně nezpochybnil. Jeho námitky zůstávají pouze ve spekulativní rovině, aniž by tvrzené nedostatky rozhodnutí o přestupku jakkoliv doložil. Žalovaný si naopak od prvostupňového orgánu dodatečně vyžádal průvodku doručení datové zprávy a certifikát podpisu oprávněné úřední osoby. Ačkoliv byl žalobce vyzván, aby se k těmto podkladům vyjádřil, na výzvu správního orgánu ve stanovené lhůtě nereagoval. Co se pak týče originality výstupní fotodokumentace, tato skutečnost vychází z oznámení přestupku, aniž by byla žalobcem vyjma hypotetických konstrukcí relevantně zpochybněna.
16. Kromě toho žalovaný nadále zastává názor, že vlastnictví měřicího zařízení nemá na jeho funkčnost žádný vliv, přestože z ověřovacího listu vyplývá, že rychloměr má být ve vlastnictví obecní Městské policie Židlochovice. Pokud se pak jedná o samotnou výstupní fotodokumentaci, ta podle žalovaného zachycuje vozidlo žalobce způsobem, který ohledně správnosti provedeného měření rychlosti nevyvolává důvodné pochybnosti. Každý rychloměr musí být nastaven v souladu s návodem k obsluze, jehož nedodržení by se negativně projevilo v podobě výstupní fotodokumentace, což se v nyní projednávané věci nestalo. Žalobce ostatně v průběhu správního řízení spáchání přestupku přímo nezpochybňoval.
17. Prvostupňové rozhodnutí bylo poté vydáno na základě podkladů, které byly v řízení jako důkazy řádně provedeny. Na tom nic nemění ani žalobce tvrzená absence osvědčení o proškolení policisty, neboť na jeho základě nebylo rozhodováno. Nezákonnost rozhodnutí ve věci nelze dovozovat pouze z důvodu chyby v psaní, jakožto zjevné nesprávnosti. Stejně tak žalovaný neshledal nezákonnost postupu správního orgánu I. stupně ani při vyřízení žádosti žalobce o poskytnutí kopie dokumentů založených ve spisu. Námitka stran neoprávněného vyměření poplatku navíc nebyla v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí obsažena, pročez se jí žalovaný nezabýval. Z protokolu o provedení důkazů mimo ústní jednání ostatně

vyplývá, že žalobce si pořídil kopie listin č. 1, 3 a 4. Naopak z daného podkladu nevyplývá informace o neposkytnutí kopií dalších listin, popř. stanovení určité částky za jejich pořízení.

18. Proto žalovaný krajskému soudu navrhl, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Replika žalobce

19. K vyjádření žalovaného podal žalobce repliku, ve které předně zdůraznil, že žalovaný ve vyjádření k žalobě v zásadě pouze zopakoval argumenty, které již byly z jeho strany uplatněny v předcházejícím soudním řízení o žalobě proti jeho původnímu rozhodnutí. Stejně tak zůstalo téměř beze změny napadené rozhodnutí, které je ve své nové podobě doplněno pouze o dva krátké odstavce. Dokonce je v něm stále uvedena nepravdivá informace o tom, že žalobce označil jako řidiče vozidla osobu, která již zemřela. Všechny tyto okolnosti podle žalobce svědčí o nízké kvalitě rozhodovací činnosti žalovaného.

20. Ve vztahu k úvahám a závěrům žalovaného stran zjišťování skutkového stavu věci žalobce doplnil, že nemá smysl spekulovat o tom, zda a jak by bylo vozidlo na výstupní fotodokumentaci zachyceno, pokud nebylo prokázáno, zda se skutečně jedná o snímek pořízený daným rychloměrem. Napadené rozhodnutí je navíc stejně jako původní rozhodnutí žalovaného zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti, a to navzdory zrušujícího rozsudku, ve kterém byly krajským soudem žalovanému nedostatky ve vypořádání odvolacích námitek výslovně vytýkány.

VI. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

19. Ve správním spisu se nachází zejména oznámení přestupku, záznam přestupku, v rozhodné době platný ověřovací list rychloměru, výpis z karty vozidla RZ: X a stanovisko PČR - schválení míst měření rychlost MP Židlochovice stacionárními radary ze dne 4. 4. 2018.

20. Na základě těchto podkladů byl žalobce jako provozovatel vozidla vyzván k úhradě určené částky nebo ke sdělení údajů o totožnosti řidiče. Jelikož žalobce na danou výzvu nezareagoval, bylo vydáno usnesení prvostupňového orgánu ze dne 21. 1. 2019, kterým bylo podezření ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu odloženo.

21. Následně byl vydán příkaz ze dne 21. 1. 2019, proti kterému žalobce podal v zákonem stanovené lhůtě odpor. V důsledku toho prvostupňový orgán doručil žalobci oznámení o provedení důkazů mimo ústní jednání dne 20. 2. 2019, během kterého bude žalobci umožněno seznámit se s podklady pro rozhodnutí.

22. Žalobce si poté vyžádal zaslání obsahu správního spisu do datové schránky, na což bylo ze strany prvostupňového správního orgánu reagováno zasláním spisového přehledu. Na dodatečnou žádost žalobce o zaslání jednotlivých podkladů mu bylo zasláno sdělení ze dne 4. 2. 2019, ve kterém prvostupňový orgán uvedl, že žalobce se může s podklady pro rozhodnutí seznámit během avizovaného provádění důkazů mimo ústní jednání, popř. po domluvě také před tímto termínem.

23. Do správního spisu byl dále založen záznam o provedení důkazů listinou ze dne 20. 2. 2019, kterému byl žalobce osobně přítomen. Poté, co žalobce zaslal dne 25. 2. 2019 prvostupňovému orgánu písemné vyjádření ve věci, bylo vydáno rozhodnutí o přestupku, proti kterému se žalobce odvolal. Jelikož prvostupňový orgán nepovažoval podané odvolání za důvodné, postoupil ho spolu se správním spisem žalovanému, který vydal původní rozhodnutí, které bylo následně na podkladě žaloby výše uvedeným rozsudkem krajského soudu zrušeno.
24. V navazujícím řízení žalovaný do správního spisu založil přípis prvostupňového orgánu, jehož součástí jsou údaje o elektronickém podpisu oprávněné úřední osoby, včetně doručenky datové zprávy a printscreenu obrazovky zachycující údaje o podpisu rozhodnutí. Žalobce byl poté vyzván, aby se ve lhůtě 5 kalendářních dnů s doplněnými podklady pro rozhodnutí seznámil, čehož nevyužil. Následně bylo vydáno napadené rozhodnutí, které je v současné době předmětem soudního přezkumu.

VII. Posouzení věci krajským soudem

25. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
26. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
27. Krajský soud ve věci nařídil ústní jednání, neboť žalobce vyjádřil svůj nesouhlas s rozhodnutím věci bez jeho nařízení. Jednání proběhlo dne 24. 10. 2022 za účasti žalobce a v omluvené nepřítomnosti zástupce žalovaného. Krajský soud označil předmět přezkumu a shrnul obsah napadeného rozhodnutí. Žalobce k věci uvedl, že ani nové vydané napadené rozhodnutí nesplňuje parametry přezkoumatelnosti. Žalovaný si nedal s rozhodnutím moc práce, dokonce opakoval některé chyby. Žalovaný se pokusil vypořádat pouze dvě námitky, a to konkrétně k námice chybějícího podpisu oprávněné úřední osoby a dále námitku otázky proškolení policisty, který nastavil měřicí zařízení. Žalobce shrnul, že žalovaný nevyhověl závaznému právnímu názoru soudu, a že je třeba napadené rozhodnutí zrušit.
28. Krajský soud shrnul obsah spisového materiálu, a to jak soudního, tak i správního spisu se zřetelem k úkonům, které žalovaný učinil po zrušení prvotního napadeného rozhodnutí. K dotazu soudu žalobce uvedl, že nemá žádné návrhy na provedení dokazování. Za této situace krajský soud ukončil dokazování a po vyslechnutí konečného návrhu přerušil jednání za účelem vyhlášení rozsudku.
29. Žaloba **není důvodná**.
30. Krajský soud na úvod předesílá, že sdílí názory žalobce v tom směru, že úroveň zpracování obou napadených správních rozhodnutí žalovaného skutečně není valná. Ani nyní napadené rozhodnutí z hlediska podrobnosti vypořádání odvolacích námitek není příliš sdělné. I v jiných věcech téhož žalovaného krajský soud tento přístup k vyhotovení správního rozhodnutí opakovaně kritizoval. Nicméně je zapotřebí odlišit

formální nedostatky, které způsobují nepřezkoumatelnost či nezákonnost správního rozhodnutí, a formální nedostatky, které již takové následky nemají. V případě nynějšího přezkumu napadeného rozhodnutí už krajský soud neshledal natolik závažné nedostatky napadeného rozhodnutí, aby je bylo nutno zrušit a vrátit věc znovu k dalšímu řízení žalovanému.

31. O jednotlivých žalobních námitkách krajský soud uvážil následujícím způsobem.
32. Žalovaný si v návaznosti na zrušující rozsudek vyžádal od prvostupňového orgánu podklady svědčící o tom, že stejnopis rozhodnutí, který byl žalobci doručován do datové schránky, byl podle přiloženého certifikátu opatřen elektronickým podpisem oprávněné úřední osoby. Současně opětovně zdůraznil, že žalobce nijak nedoložil, že by takto doručované vyhotovené rozhodnutí nemělo zákonem stanovené náležitosti, včetně otisku úředního razítka.
33. Krajský soud zdůrazňuje, že žalovanému původně vytýkal, že danou námitku vypořádal především s odkazem na prosté sdělení prvostupňového orgánu v předkládací zprávě, které však nemělo ve správním spisu žádnou oporu. S ohledem na doplnění spisového materiálu a povahu související námitky žalobce lze již proto považovat odůvodnění žalovaného za dostatečné a přezkoumatelné, byť podrobnější úvahy stále neobsahuje. Sám žalobce se poté s doplněnými podklady neseznámil, byť k tomu byl řádně vyzván. Je tedy otázkou, z čeho dovozuje, že jsou nesrozumitelné či neprůkazné. Kromě toho krajský soud poukazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu ohledně relevance připojení elektronického podpisu datové zprávě odesílané správním orgánem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 5. 2015, čj. 4 As 76/2015-37, přístupný na www.nssoud.cz). Podle citovaného rozsudku opomenutí správního orgánu stran připojení uznávaného elektronického podpisu nevede automaticky k neúčinnosti následného doručení této písemnosti prostřednictvím držitele poštovní licence a k nezákonnosti rozhodnutí o zamítnutí odvolání účastníka pro jeho opožděnost. Krajský soud má za to, že námitka byla žalovaným vypořádána zčásti implicitně, ale dostatečně a na základě doplnění skutkových zjištění žalovaným při zachování procesních práv žalobce.
34. K namítaným formálním vadám soud uvádí, že správní rozhodnutí skutečně musí obsahovat otisk úředního razítka (srov. § 69 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád), jeho vyhotovení popř. poštovní zásilka pak musí obsahovat údaj „vypraveno dne:“ [srov. § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu]. Absence těchto náležitostí tedy zakládá nezákonnost rozhodnutí. Ne každá nezákonnost rozhodnutí však nutně musí vést k jeho zrušení (rozsudek NSS ze dne 16. 6. 2011, čj. 7 As 23/2011 - 82). V případě absence otisku razítka by byl důvod pro zrušení rozhodnutí, pokud by toto pochybení vrhalo pochybnost na to, kdo předmětné rozhodnutí vydal. Absence údaje o vypravení rozhodnutí by zase hrála roli, byla-li by předmětná otázka dodržení lhůt pro vydání rozhodnutí žalovaným, popřípadě jeho nečinnost (viz k tomu rozsudek NSS ze dne 11. 3. 2015, č. j. 1 As 229/2014 - 48, přístupný na www.nssoud.cz).
35. V projednávaném případě však žádné takovéto důsledky formálních vad rozhodnutí stěžovatel neuvádí a soud je ani neshledává. Ze záhlaví rozhodnutí i z podpisu a uvedení funkce úřední osoby je zřejmé, že se jednalo právě o rozhodnutí žalovaného v prvním stupni. Zároveň v odvolacím správním řízení ani v následném soudním řízení není

otázka dne vypravení správního rozhodnutí prvního stupně předmětem řízení. Absence těchto údajů je tedy pro věc irelevantní. Nemůže proto představovat důvod pro zrušení rozhodnutí.

36. Stejně tak zdejší soud žalovanému nevytýkal skutečnost, že proškolení policisty k nastavení a obsluze rychloměru nebylo předmětem dokazování. Naopak podobně jako v případě namítaných vad prvostupňového rozhodnutí spatřoval nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí v tom, že žalovaný za účelem vypořádání dané odvolací námítka pouze odkázal na obsah úředního záznamu, který není sám o sobě způsobilým důkazem. V napadeném rozhodnutí proto již žalovaný správně zdůrazňuje, že formální proškolení policisty není relevantní skutková okolnost v tom smyslu, že jeho způsobilost k provádění měření rychlosti či nastavení rychloměru lze podle ustálené judikatury obecně dovozovat ze samotné povahy jeho služební činnosti. Není tedy pravdou, že by správní orgány založily své úvahy výlučně nebo primárně na důkazu v podobě osvědčení policisty, které nebylo v řízení jako důkaz provedeno.
37. Co se pak týče samotného osvědčení policisty, jeho kopie byla do správního spisu skutečně založena a tím jako důkaz listinou provedena (viz judikatura) až dodatečně, tedy v souvislosti s postoupením odvolání a spisové dokumentace žalovanému. Je pak rovněž pravdou, že žalovaný po vydání zrušujícího rozsudku výslovně vyzval žalobce k seznámení se s doplněnými podklady pouze stran formálních náležitostí prvostupňového rozhodnutí, nikoliv ve vazbě na osvědčení o proškolení policisty, kterým byl rychloměr nastaven. Jak již však bylo uvedeno, není prokázání proškolení policisty podmínkou platnosti provedeného měření rychlosti, natož uplatnění (sekundární) odpovědnosti za rychlostní přestupek. Z toho důvodu nepovažuje krajský soud pochybení správních orgánů za natolik zásadní, aby mělo samo o sobě za následek podstatný zásah do procesních práv žalobce, který by měl vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci. Žalobce ostatně v žalobě věrohodnost daného osvědčení a z něho vyplývající skutečnosti stran proškolení policisty Š. *in concreto* materiálně nezpochybnil.
38. Související námítky žalobce, podle kterých nebylo prokázáno, že strážník Šebek je příslušníkem policie, který rychloměr nastavil, krajský soud považuje za zcela spekulativní a odporující obsahu policejní dokumentace, která byla prvostupňovému orgánu postoupena. Nelze navíc opomenout, že se v nyní projednávané věci jednalo o měření rychlosti prováděné automatizovaným technickým systémem, tedy bez obsluhy a na základě přednastavených parametrů. Pokud by rychloměr nebyl správně nastaven nebo nefungoval v souladu s návodem k obsluze, nepochybně by se tato skutečnost viditelně projevila v kvalitě výstupní fotodokumentace, na které je však vozidlo žalobce zachyceno ve „vzorové“ podobě. Podobně pak žalobce důvodně nezpochybnil, že záznam o přestupku zachycuje původní (originální) snímek vozidla a průvodní údaje v podobě, ve které byla rychloměrem zachycena a následně vygenerována.
39. Zdejší soud musí dát žalovanému rovněž za pravdu v tom, že rychloměr má být podle ověřovacího listu jako veřejné listiny ve vlastnictví Městské policie Židlochovice, což je skutečnost, která nebyla žalobcem důvodně zpochybněna. Kromě toho lze se žalovaným souhlasit také v tom, že vlastnictví rychloměru nijak nesouvisí s jeho

funkčností, která byla ve vazbě na kvalitu pořízeného snímku z rychloměru již výše posuzována.

40. Co se týče zjevné nesprávnosti obsažené v napadeném rozhodnutí (s. 6), kde žalovaný konstatuje, že žalobce měl údajně označit jako řidiče vozidla již zemřelou osobu, ta se v identické podobě vyskytuje v odůvodnění obou rozhodnutí žalovaného, tedy před i po vydání zrušujícího rozsudku, aniž by byla při vydání (nového) napadeného rozhodnutí zákonem předvídaným způsobem opravena. Takový postup pouze svědčí o laxním přístupu příslušného správního orgánu, natož za situace, kdy bylo jeho původní rozhodnutí zrušeno právě z důvodu nepřezkoumatelnosti, včetně souvisejícího zdůraznění dalších nedostatků odůvodnění a úvah, na kterých bylo založeno. Ačkoliv dává krajský soud žalobci za pravdu v tom, že takový postup žalovaného na kvalitě jeho rozhodnutí nepřidává, nejedná se o vadu, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci, popř. svědčila o tom, že závazný právní názor krajského soudu nebyl v podstatném rozsahu respektován. Tuto zjevnou nesprávnost lze považovat za mechanický přepis z jiného rozhodnutí, tedy zřejmý nedostatek odůvodnění.
41. Pokud se jedná o namítané nezaslání kopie správního spisu a podmínění uplatnění práva účastníka řízení nahlížet do spisu úhradou poplatku spojeného s vyhotovením kopie jednotlivých listin, krajský soud nepovažuje ani tyto námitky za důvodné. Předně je nutné připomenout, že žalobce prvostupňový orgán písemně požádal o zaslání obsahu správního spisu, což bylo příslušným orgánem nejprve vyhodnoceno jako žádost o zaslání spisového přehledu, který byl žalobci v kopii poskytnut. V návaznosti na opakovanou žádost o zaslání kopie celého obsahu správního spisu poté prvostupňový orgán žalobce přípisem ze dne 4. 2. 2019 správně odkázal na jeho právo nahlížet do správního spisu a pořizovat si z něj výpisy či kopie podle ust. § 38 správního řádu, a to ve vazbě na provádění důkazů mimo ústní jednání dne 20. 2. 2019, popř. v jiném domluveném termínu.
42. Dané procesní právo účastníka řízení totiž nelze vykládat extenzivně způsobem, že by si vůči správnímu orgánu mohl nárokovat zasílání kompletní spisové dokumentace do datové schránky nebo na jinou elektronickou adresu (viz k tomu kupř. závěr č. 169 poradního sboru ministra vnitra ke správnímu řádu a správnímu trestání ze dne 31. 5. 2019, přístupný na www.mvcr.cz). S tímto výkladem § 38 správního řádu koresponduje i relevantní judikatura Nejvyššího správního soudu (viz k tomu rozsudek ze dne 23. 6. 2011, sp. zn. 5 As 16/2011, přístupný na www.nssoud.cz).
43. Žalobce se ostatně s podklady pro rozhodnutí během provádění dokazování mimo ústní jednání seznámil a pořídil si kopie některých dokumentů. Ze souvisejícího protokolu nevyplývá, že by nahlížení žalobce do spisu či pořízení kopií daných listin bylo spojeno s nějakým (natož nepřiměřeně vysokým) poplatkem, což ostatně nebylo ze strany žalobce namítáno jak bezprostředně, tak v rámci následného vyjádření ve věci nebo v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí.

VIII. Závěr a náklady řízení

44. Ze všech shora uvedených důvodů bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.

45. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, protože se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 24. října 2022

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce